

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 104/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JAVOR – TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Stará Vajnorská 37, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Tokár, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou JAVOR – TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Stará Vajnorská 37, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Tokár, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«Na návrh Obce Šoporňa, so sídlom č. 1179, 925 52 Šoporňa, IČO: 00 306 207 (ďalej len „Obec Šoporňa“) sa začalo exekučné konanie na uspokojenie pohľadávky vo výške 26 702 eur a trov exekúcie na základe rozhodnutia obecného zastupiteľstva obce Šoporňa č. k. 1, 2 zo dňa 24.02.2016. Po udelení poverenia súdny exekútor doručil sťažovateľovi upovedomenie o začatí exekúcie. Sťažovateľ podal námietky proti exekúcii. Okresný súd Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 17Er/988/2016 dňa 19.01.2018 vydal uznesenie, ktorým námietky proti predmetnej exekúcii zamietol. Okresný súd Galanta však po preskúmaní spisového materiálu mal za to, že tu existuje iný dôvod, pre ktorý nie je možné vykonať exekúciu. Súd mal za to, že exekučný titul bol vydaný v rozpore s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z., nakoľko tento sa vzťahoval na verejných funkcionárov, ktorým sťažovateľ v čase vydania exekučného titulu nebol. Sťažovateľ zastával funkciu starostu obce do 02.01.2015. Údajný exekučný titul bol vydaný dňa 24.02.2016, teda po uplynutí ústavným zákonom ohraničenej doby jedného roka, v rámci ktorej má bývalý starosta ešte status verejného funkcionára. Na základe uvedeného Okresný súd Galanta rozhodol tak, že vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Zároveň okresný súd výrokom IV tohto rozhodnutia rozhodol tak, že rozhodne o trovách samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „Voči tomuto rozhodnutiu podala Obec Šoporňa odvolanie. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6CoE/315/2018 dňa 16.05.2019 rozhodol tak, že napádané rozhodnutie vo výrokoch II., III., IV. zrušil.

V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že nesúhlasí s vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavením, pretože okresný súd pochybil, keď začal v bode 27 vecne preskúmať exekučný titul, pretože na to nie je oprávnený.“.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „*predpokladom výkonu exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pod ktorým rozumieme predovšetkým také rozhodnutie, ktoré disponuje vlastnosťou vykonateľnosti. Vykonateľnosť rozlišujeme formálnu a materiálnu. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval naplnenie všetkých vyššie uvedených predpokladov bez konkrétneho uvedenia dôvodov.*

Uviedol, že exekučný titul sa stal právoplatným a vykonateľným, keď Ústavný súd skonštatoval, že sťažovateľ podal svoje podanie oneskorene, z ktorého dôvodu nie je možné prihliadať. Zároveň uviedol, že nejde ani o nulitný správny akt, nakoľko bol vydaný vecne príslušným správnym orgánom a čo sa týka materiálnej stránky, táto je splnená, nakoľko je presne stanovená peňažná suma, ktorú má povinný zaplatiť. Po formálnej stránke exekučný titul nevykazuje žiadne nedostatky, pretože bol správne doručený, o čom sa už tiež vyjadroval vo svojom uznesení Ústavný súd Slovenskej republiky zo dňa 18. mája 2017 sp. zn. II. ÚS 341/2017-40. Bližšie odvolací súd svoj nález o splnení formálnych a materiálnych náležitostí exekučného titulu ale neodôvodnil.“.

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľa arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom krajský súd nevysporiadal dostatočne s jeho argumentáciou, že „*listiny, ktoré oprávnený ako exekučný titul označil v podanom návrhu na vykonanie exekúcie a ktorú ako exekučný titul k tomuto návrhu pripojil (rozhodnutie v zmysle zákona č. 357/2004 Z. z. č. k. 1 z 24.02.2016 a rozhodnutie v zmysle zákona č. 357/2004 Z. z. č. k. 2 z 24.02.2016 mu neboli v rovnopise riadne doručené a že nespĺňajú formálne a materiálne náležitosti spôsobilého exekučného titulu.“.*

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa nesplnenia náležitostí spôsobilého exekučného titulu.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 17 Er 988/2016-331 z 19. januára 2018 rozhodol tak, že námietky sťažovateľa (povinného) proti exekúcii zamietol (I. výrok), vyhlásil exekúciu za neprípustnú (II. výrok), exekúciu zastavil (III. výrok), a vo štvrtom výroku uviedol, že o trovách exekúcie bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia. Uznesením č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 krajský súd v exekučnej veci o odvolaní oprávneného proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 Er 988/2016-331 z 19. januára 2018 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch II, III a IV zrušil.

18. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či v exekučnej veci krajský súd uznesením č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019

ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o odvolaní oprávneného proti uzneseniu súdu prvej inštancie, keď zrušil jeho II., III. a IV. výrok.

19. V relevantných častiach uznesenia č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 krajský súd predovšetkým uviedol:

„10. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti uznesenia súdu prvého stupňa vo výroku II. a III., ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená.

11. V prvom rade sa žiada uviesť, že predpokladom výkonu exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pod ktorým rozumieme predovšetkým také rozhodnutie, ktoré disponuje vlastnosťou vykonateľnosti, to znamená potencionálnou možnosťou vymôcť judikovanú povinnosť i proti vôli povinnej osoby. Vykonateľnosť rozlišujeme formálnu a materiálnu. Formálna vykonateľnosť je splnená dodržaním zákonom predpísaných náležitostí o doručení rozhodnutia, o uplynutí lehoty na plnenie a o podaní resp. nepodaní riadneho oprávneného prostriedku. Potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia podľa § 42 Exekučného poriadku je potvrdením o jeho formálnej vykonateľnosti. Exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené, pričom potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia nie je pre exekučný súd záväzné. Rovnako exekučný súd skúma, či je rozhodnutie vykonateľné materiálne, pričom materiálными predpokladmi vykonateľnosti exekučného titulu sú napr. či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú (alebo existovali v čase vydania rozhodnutia), teda či nejde o rozhodnutie voči non subjektu, ďalej či účastníci sú dostatočne individualizovaní a tiež, materiálным predpokladom je vymedzenie rozsahu a obsahu plnenia. Musí ísť o také plnenie, ktorého vymoženie zákon výslovne predpokladá.

12. Exekučný súd nie je spravidla oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Rozsah prieskumnej činnosti súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu.

13. V tomto rozsahu skúma exekučný súd exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku),

na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50 Exekučného poriadku), na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie (§ 58 Exekučného poriadku). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť...

16. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že exekučný súd je povinný pred udelením poverenia exekútorovi na výkon exekúcie posúdiť, či samotné rozhodnutie, ktorého výkon sa navrhuje, má potrebné formálne náležitosti, najmä či bolo vydané oprávneným orgánom a či je vykonateľné.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie v tom, že v exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. Exekučný súd skúma iba to, či došlo k zániku judikovaného práva, t. j. práva vyplývajúceho z exekučného titulu.

18. Odvolací súd však nesúhlasí s vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavením, pretože okresný súd pochybil, keď začal v bode 27 vecne preskúmať exekučný titul, pretože na to nie je oprávnený. Nie je možné zaoberať sa okolnosťami, ktoré predchádzali exekučnému titulu. Povinný mal možnosť sa brániť ešte pre tým, než sa stal exekučný titul právoplatný a vykonateľný. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. mája 2017, sp. zn. II. ÚS 341/2017-40 je zrejmé, že povinný mohol napadnúť v zmysle čl. 10 ods. 3 ústavného zákona v lehote 15 dní od doručenia zápisnice z 2. zasadnutia obecného zastupiteľstva, ktoré sa konalo 24. februára 2016, ktoré obsahuje dve predmetné uznesenia proti povinnému, t. j. najneskôr 03. mája 2016. Návrh bol ústavnému súdu doručený 05. decembra 2016 (podaný na poštovú prepravu 1. decembra 2016). Ústavný súd tak skonštatoval, že povinný podal svoje podanie (ktorým sa mohol brániť proti exekučnému titulu) oneskorene. Tým sa stal exekučný titul právoplatný a vykonateľný. Z tohto dôvodu nemožno prihliadať na tvrdenia oprávneného v tomto štádiu konania, pretože tieto tvrdenia a dôkazy sú pre odvolací súd v tomto štádiu absolútne irelevantné, keďže nepreskúmavame exekučný titul vecne.

19. Exekučný súd mohol exekučný titul preskúmať ešte so zreteľom na to, či ide o akt nulitný (ničotný). Nulitným aktom je správny akt, vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia.

20. V tomto prípade odvolací súd dospel k záveru, že nejde ani o nulitný správny akt, pretože exekučný titul bol vydaný vecne príslušným správnym orgánom. Čo sa týka materiálnej stránky exekučného titulu, je splnená, nakoľko je presne stanovená peňažná suma, ktorú má povinný povinnosť zaplatiť. Po formálnej stránke taktiež exekučný titul nevykazuje žiadne nedostatky, pretože bol správne doručený o čom sa už tiež vyjadroval v svojom uznesení Ústavný súd Slovenskej republiky zo dňa 18. mája 2017, sp. zn. II. ÚS 341/2017-40...

26. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 17Er/988/2016-331 zo dňa 19. januára 2018 zrušil vo výroku II., III. podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP a vo výroku IV. z dôvodu, že ide o tzv. súvisiaci výrok. Týmto odvolací súd konštatuje, že exekučný titul netrpí žiadnymi vadami, pre ktoré by nebolo možné pokračovať v exekúcií. Námietky, ktoré vo svojich vyjadreniach uvádza povinný sú pre exekučné konanie úplne irelevantné. Skutočnosti uvádzané povinným mali význam pre konanie, ktoré predchádzalo exekučnému titulu. Všetky nedostatky, ktoré exekučný titul mal, sa jeho právoplatnosťou konvalidovali. “

20. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

21. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo

(napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

23. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)

24. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento

argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

25. Vzhľadom na to, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

26. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

27. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

28. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v uznesení č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal

s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázky vecnej správnosti exekučného titulu. Právny názor vyslovený krajským súdom v uznesení č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019, podľa ktorého argumentácia sťažovateľa a dôkazy týkajúce sa vecnej správnosti exekučného titulu mali byť predmetom konania podľa čl. 10 ods. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (avšak sťažovateľ podal návrh na preskúmanie rozhodnutia obce ústavnému súdu oneskorene – sp. zn. II. ÚS 341/2017), má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, a preto je legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

29. Krajský súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré (v posudzovanom prípade, pozn.) sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

30. Krajský súd sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto uznesením č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 zrušil II., III. a IV. výrok uznesenia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

31. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým

uznesením krajského súdu č. k. 6 CoE 315/2018-383 zo 16. mája 2019, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu